

Sygn. akt I CSK 2613/22

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z wniosku P.D.

z udziałem Gminy Wrocław, Z. D., M. P., A. W., W. D., J. D., P. D.1, J. P., J. S., M. W., M. W.1, A. D., M. D., K. D., B. D., B. D.1, P. D.2 i B. D.2

o stwierdzenie nabycia spadku po C. S.,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 grudnia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 10 września 2021 r., sygn. akt II Ca 2366/20,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2. zasądza od wnioskodawcy P. D. na rzecz uczestników postępowania P. D.1, B. D.1, P. D.2 i B. D.2 kwoty po 360 zł (trzysta sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z brzmieniem art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących wypadkach:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- zachodzi nieważność postępowania,

– skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skarga kasacyjna wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 10 września 2021 r. zawiera wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność oraz na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia prowadzi jednakże do stwierdzenia, że wskazane przez skarżącego podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzą. Brak jest także podstaw by przyjąć, że w sprawie miała miejsce nieważność postępowania.

Twierdzenie o istnieniu przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, nie znajduje bowiem dostatecznego uzasadnienia w świetle argumentacji przytoczonej w tym zakresie przez skarżącego. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. Dla takiej oceny stanowisko przedstawione przez skarżącego, związane z zarzutem, że "rozstrzygnięcie sądu cywilnego w zaskarżonym orzeczeniu zostało podjęte z naruszeniem przepisów powołanych w podstawach kasacyjnych " nie daje zaś podstaw. W orzecznictwie podkreśla się także, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu nie

proceedzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie daje też podstaw do uznania, że istnieje potrzeba wykładni art. 243² k.p.c., w zakresie wskazanym przez skarżącego, przy uwzględnieniu, że stosownie do art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia potrzeba dokonania wykładni przepisów prawa będąca następstwem rozbieżności w orzecznictwie sądów lub spowodowana poważnymi wątpliwościami przy ich interpretacji. Skarżący nie wskazał w sposób przekonywający na istnienie tego rodzaju wątpliwości. Nie przedstawił także argumentacji pozwalającej stwierdzić, że występuje rozbieżność w orzecznictwie sądów w tym zakresie. Takie stwierdzenie wymaga przytoczenia przykładów orzeczeń wskazujących na rzeczywistą rozbieżność w wykładni, czego skarżący nie uczynił. Nie wskazują bowiem na to dostatecznie orzeczenia powołane przez skarżącego.

Z tych względów w przedmiocie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania orzeczono jak w treści postanowienia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 13 § 2 art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[as]